

***A Négy szögletű  
Kerek Erdő lakói***

LÁZÁR ERVIN meséje alapján szerkesztette  
Lázár Júlia

rajzolta Vágréti Éva

kiadja a  
Magyar Diafilmgyártó Vállalat  
Budapest

1. Címkočka

2. Én nem bánám, ha néha-néha meglátogatna a Szomorúság. De hogy mindennap eljön! Na nem! Alig merek már kinézni az ablakon. Reménykedem mindig, hogy nem hozzám jön. Annyian laknak errefelé...

3. Ebben a pillanatban csengettek. Nagyon vidáman szólt a csengő. Ugrottam, tártam ki az ajtót. Még az állam is leesett. Egy macskaforma kis figura állt az ajtóban.

4. — Kicsoda Ön uram, és mit akar? — Mikkamakka vagyok. Fussunk! Eszembe jutott a Szomorúság, nem aggályoskodtam. Ha egyszer Mikkamakának hívják, nem lehet akárki.

5. Futottunk végig a falun, ahogy a lábunk bírta. A szembejövőknek kikerekedett a szeme láttunkra. — Az ott a Négyszögletű Kerek Erdő! — Tudtam, hogy ha benn leszünk a fák közt, már meg vagyok mentve.

6. Benn az erdőben aztán kiszuszogtuk magunkat, s megfordultunk. A Szomorúság mögöttünk oszladozott, foszladozott, sápadozott, halványodott. Eloszlott lascskán, mint a köd.

7. — Köszönöm! Ne köszönd! — nevetett Mikkamakka. — Ez a dolgom. Most egy pár napig itt laksz velünk a tisztáson, s meglátod, utána nem lesz semmi baj. — Mi az, hogy veletek? Kikkel? — Jó társaság, ne félj!

8. Elsőnek ott van mindjárt Bruckner Szigfrid. Hej, micsoda nagy hírű oroszlán volt! Artista főzsonglőr, bűvész, bohóc, balett-táncos. Versengtek érte a cirkusok!

9. Aztán megöregedett. Meglassult, meggörbedt, meggyengült. Nem kellett már senkinek! Szomorkodott, csavargott, kujtorgott. — Jöttem, és elhívtam ide a Négyszögletű Kerek Erdőbe.

10. Itt él Ló Szerafin is, a kék paripa. Ő, tudod kéknek született. Csakhogy az emberek nem hisznek a csodákban. Mosták, dörzsölték, szappanozták, sikálták szegény Ló Szerafint. Persze kék maradt.

11. Erre befestették szürkére, pejre, feketére, sárgára. De egykettőre levedlette a festett szőrt, és újra kéken ragyogott. Akkor aztán minden kezdődött előlről.

12. Majd náthát kapott szegény Ló Szerafin a sok mosdatástól. Megszökött hát, s nekivágott a világnak. Bújkált, vándorolt, igen szomorú volt. — S akkor jöttél te? — Igen — mondta gyorsan Mikkamakka.

13. Itt lakik Aromó is. Ugrifüles, nagyeszű. Úgy is hívjuk: fékezhetetlen agyvelejű. Kint lakott a mezőn. Szabad foglalkozású nyúl volt. Káposztaszakértő. Egyszer hoz ám neki a postás egy levelet...

14. „Azonnal jelenjék meg, ekkor és ekkor, mert köteles elvégezni egy nyúlfutás-tanfolyamot.” — Egy bizottság elé vezették. A főkövér ráreccsent: „Na, fusson egy kört!” — Aromó futott. — Rettenetes — sopánkodtak a bizottság tagjai.

15. „Hogy dobálja a farát, micsoda rossz lábtartás, ezt a gyenge technikát!” — Heteken át gyakoroltatták. Nyúlfutásra oktatták a kövérek. De igen elégedetlenek voltak vele. Három hét múlva...

16. ...előhoztak egy teknősbékát. A teknősbéka fél nap alatt végigcsoszogott a kerten. — „Milyen szépen ingatja a fejét, milyen kecsesen rakja a lábát! A gyorsaságát még egy picit fejleszteni kell, de akkor is így fut egy igazi nyúl.”

17. Aromó igen mérges lett, azt se mondta fapapucs, csak zsupsz, átugrott a kerítésen. — Isten veled nyúlfutásra oktató tanfolyam! — A kövérek meg: „Utána, utána, hiszen még nem tud rendesen futni, fogják meg!”

18. De mire kettőt léptek Aromó farkincája végét se látták. Nosza, vérebeket eresztettek utána. — Így találkoztam Aromóval. Futott, mint a nyúl, nyomában a vérebek.

19. Meg itt él Vacskamati is. Bent élt a városban. Igen szerette mindenki... csakhogy... kicsit szeleburdi. Nem múlt el nap, hogy bánatot ne okozott volna valakinek szeleburdiságával.

20. ...de legfőképpen saját magának, mert minden este keservesen megbánta, amit aznap rosszul csinált, és sírdogált odahaza. — Becsöngettél hozzá? — Be. Elhoztam ide. — Most is olyan szeleburdi? — Most is, de azért majd megszereted.

21. Még Nagy Zoárd is szereti. — Az kicsoda? — Lépegető fenyőfa. — Tud menni? — Tud. Azt kérte annak idején egy tündértől, hogy engedje őt vándorolni. Nem akart örökké egy sziklás hegyoldalban állni, örökké ugyanazt a folyót nézni, ugyanazt a völgyet.

22. Megjárta a sivatag homokját, tengerek partjait, szigeteken járt, délszaki földeken, jéghideg északon. Talán nincs is olyan hely, ahol Nagy Zoárd ne járt volna. Csakhogy egyszer elkezdett sajogni a szíve.

23. Újra látni szerette volna a völgyet, a folyót, szeretett volna elbeszélgetni a tölgyel és a bükkal. Otthon aztán úgy érezte: „Ez nem ugyanaz a hely, ahol születtem”. Nekivágott ismét a világnak. Belefáradt, elszomorodott.

24. — Köztetek jól érzi magát? — Járkálhat kedvére, álldogálhat kedvére. Lehet, hogy néha elvágyódik, de ha elmenne, ki lenne akkor a karácsonyfánk? S boldog ám ő is a gyertyáival, meg a díszzeivel, csak látnád!

25. És velünk van Szörnyeteg Lajos is. — Annyira csúf? — Hát, nem valami szépség, az biztos. De csúfnak se csúf. Mondjuk inkább csunyácska. Meg hát nem

is egy lángész. Olyasféle aki egy hétig is eltöpreng azon a kacifántos kérdésen, hogy mennyi kettő meg kettő.

26. Na, de ha arról van szó, hogy éhes vagy, és Szörnyeteg Lajosnak egy darab kenyér van a kezében, szemvillanás alatt megfelelzi veled...

27. ...ha valami bajod van, mindenkínél hamarabb észreveszi, és mindenkínél hamarabb próbál segíteni. Úgy is hívjuk: a legjobb szívű behemót. — S ő hogy került ide?

28. — Tudod milyenek az emberek. Járatták vele a bolondját. Elküldték a patikába velős csontért. A henteshez meg aszpirinért. És ő ment, mert segíteni akart. Gondolhatod, mekkorát nevettek rajta.

29. És itt lakik Dömdödöm. Azért nevezzük így, mert csak annyit tud mondani: dömdödöm. — Semmi mást? — Semmit. De azért nagyon jól megértjük, akármit akar mondani. Néhány nap alatt majd te is megérted.

30. — Isten hozott benneteket! — kiabálták. Ölegettek engem is, mintha ezer éve köztük laktam volna. — Akartál valamit mondani? — fordult hozzám Mikka-makka. — Csak annyit akarok — dadogtam —, hogy ... dömdödöm.

